

ARENA

Sebastian Backlund

Arena

Sebastian Backlund

Arena

Till Minna, Alva och Aaro

Förlag: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B,
00100 Helsinki, bod@bod.fi

Tryck: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-9598-9

© Sebastian Backlund 2025

Författarporträttet på s. 266: Passikuva Turku
Omslag: Bo Söderlund

Prolog

Dvärgen och Tomislav

Det står ett ensamt, fönsterlöst hus i skogsglantan. Tjock mossor växer mellan stenarna i väggen och en hög, svart skorsten reser sig ur det murkna taket.

Det finns inga vägar som leder till huset, inte ens en stig för dvärgen att följa genom den täta skogen. Men han hittar fram till slut ändå, tack vare anvisningarna han har fått av Tomislav.

Dvärgen stiger ut i glantan och borstar smutsen från byxorna med sina korta armar. Sen blir han stående och ser på det låga, mossiga huset en lång stund. Morgondiset har lagt sig kring det likt Saturnus ringar i en självlysande skiva av fukt. Det är första gången dvärgen ser huset och det fyller honom med både förväntan och ett lätt obehag. Det vilar något överkligt över hela platsen. Något groteskt.

Men det är inte därför dvärgen stannar upp. Nej, det är för att han vill ta vara på ögonblicket, ett ögonblick som kommer att utgöra en milstolpe i hans liv. Inne i det huset finns hans framtid, hans plikt.

Dörren knarrar och en lukt av mögel och cigarettrök möter honom. Tomislav sitter redan vid bordet med den breda ryggen mot dörren.

Dvärgen stänger den efter sig och vinddraget får stearinljusen på bordet att fladdra. De kastar dansande skuggor hit och dit över väggarna, som är grå och dekoreras av lodräta, svarta ränder av rinnande sot och fukt. Gammal spindelväv hänger från träplankorna i taket och vid en av

de kortare väggarna står en enorm eldstad. Det är väldigt mörkt och tyst.

Han sätter sig mittemot den äldre mannen. Tomislav lutar sitt skäggiga huvud framåt och tänder en handrullad cigarrett i lågan från ett av stearinljusen och under en sekund ser dvärgen hans ansikte tydligt. Påsarna under de lugna, självsäkra ögonen, den lilla munnen och rynkorna i den höga pannan. Sen lutar sig Tomislav tillbaka och ser på dvärgen, medan han blåser ut ett giftigt moln av rök.

”Det finns tvåhundra sex ben i en människokropp”, säger han. Rösten är mörk och behaglig. Den fyller det tomma rummet tillsammans med cigarrettröken, ger det innehåll.

”Runtom dem slingrar sig sex och en halv meter tarmar, en muskelmassa på runt fyrtio procent av kroppsvikten, och en massa brosk, slemhinnor och hud. Lyssnar du?”

Dvärgen nickar.

”Det sägs ofta att människan innehåller åttio procent vatten. Det är nästan lika mycket som i en gurka eller tomat”, fortsätter Tomislav.

”Men det är en myt, vätskeprocenten i en människa varierar mellan fyrtio och sjuttiofem procent, beroende på kön, ålder och fetma. Hur som helst innehåller varje människa så mycket vatten att det är svårt att göra sig av med en kropp genom att bränna den. Det som återstår om inte en enorm hetta, såsom i ett krematorium eller brinnande byggnad uppnås, är en stor, förkolnad klump med alla tvåhundra sex ben intakta.”

Han blåser ut ett nytt rökmoln som försvinner upp bland takets skuggor.

”Därför gör vi oss av med de olika kroppsdelarna skiljt för sig.”

Dvärgen nickar och ser in i eldstaden. Det finns varken ved eller eld där nu, stenarna är putsade rena och vita. Det är den renaste platsen i hela rummet.

”Benen krossar vi till pulver”, fortsätter Tomislav. ”Ett intakt skelett bevaras i hundratals år. Till och med tusentals, om jorden det begravs i är rik på kalk. Men då vi blandar in pulvret i mylla, strör ut det i en bäck

eller sprider det för vinden som askan av en död släkting, då förmultnar benen på nolltid.”

Dvärgen nickar igen.

”Inälvor, ögon och tunga matas till djuren. Får och grisar tycker om dem. Och många hundar, speciellt om man hållit dem hungriga ett tag. Har man inte tillgång till djur kan organen brännas tillsammans med huden och sen grävas ner i jorden. Jag brukar odla sallad ovanpå så gör resterna till och med nytta och grävs inte upp av myndigheter i första taget.”

Cigarrettglöden ritar röda streck i luften medan han talar.

”Det är alltså inte så svårt som man kunde tro. Utan större utrustning kan du få en kropp att sluta existera. Inte minsta ledtråd, inte minsta spår kvarstår för polisen att finna om du vet vad du gör. Är inte det en tröstande tanke?”

Dvärgen håller med.

”Men resten då?” frågar han. ”Kläder, nycklar och telefoner. För att inte tala om fordon.”

”Det tar andra hand om”, säger Tomislav. ”Vi koncentrerar oss på kroppen, bara kroppen. Men en sak är jag osäker på.” Han spänner ögonen i dvärgen. ”Tror du verkligen att du har det som krävs?”

Dvärgens ögon blir stora och det vrider till i hans bröst av rädsla för att inte få vara med. Att som vanligt bli lämnad utanför.

”Hur gammal är du?” frågar Tomislav.

”Nitton.” Dvärgens röst är ostadig men han viker inte med blicken.

Tomislav askar cigaretten under bordet. ”Jag talar inte om din ... storlek. Utan om vad som finns här inne.” Han knackar sig på tinningen. ”Och det vet vi inte innan du har en viss erfarenhet. Därför måste du härda dig, du måste bli så stark som möjligt både fysiskt och psykiskt om du vill ha det här jobbet. Om du klarar av det, och bara då, kan jag lova dig platsen som min efterträdare.”

Han flyttar över cigaretten till sin vänstra hand och räcker ut den högra mot dvärgen.

”Tills dess är du min lärling. Vi kan kalla det prøvotid om du vill.”

Dvärgen skakar hans hand. De korta fingrarna försvinner nästan helt i Tomislavs stora, valkiga näve.

Nedräkning

XX

Lördag

Jonas

Nordöstra Italien

Det första Jonas ser, innan han får syn på bilen, är ett moln av damm vid horisonten.

Han sitter i skuggan av ett uttorkat olivträd med sin svarta ryggsäck bredvid sig på den spruckna jorden. En vattenflaska sticker upp ur en av fickorna och ett liggunderlag är fastspänt i remmarna.

Jonas torkar sig i pannan med baksidan av handen och för undan en test av sitt långa, bruna hår som har fastnat i svetten. Det är en gammal, bucklig lastbil som kommer körande. Den ser ut att snarare skutta än rulla framåt. Luften ovanför landsvägen dallrar av hetta och får bilen att dansa.

Jonas reser sig och sträcker ut tummen och bilen saktar in. Den stannar framför honom med tjutande bromsar.

Den rostiga motorhuvn utstrålar hetta och bakom ratten sitter en medelålders man i rutig skjorta och sliten läderväst. Svettdroppar glänser på hans flint och grått hår lockar sig över fettvalken i hans nacke. Jonas känner en lukt av cigarettrök och olja.

”Where are you going?” frågar Jonas.

”Croatia, signore”, svarar mannen med nasal röst. Jonas nickar.

Kroatien blir bra. Han kastar upp ryggsäcken på flaket och sätter sig i bilen. Den kränger till då mannen trycker på gasen och tillsammans skramlar de vidare mot horisonten.

Inne i bilen luktar det läder, svett och ingrodd cigarrettrök. Disco-musiken i radion drunknar i motorns dån. Jonas tittar på det karga, solbadande landskapet som glider förbi. Det är kullar, jord och torra buskar. Långt borta skymtar en låg tallskog.

Mannen sneglar på Jonas. "My name is Marcello", säger han. Han bryter starkt på italienska.

"Jag är Jonas."

"Jew-nas", upprepar Marcello. "Bor du i Kroatien, Jew-nas?"

"Nej, i Finland."

"England?"

"Finland!"

"Finlandia!" säger Marcello och visar sina gula tänder i ett flin. "Och vad gör du i Italien?"

"Una ragazza", svarar Jonas. En flicka. Det är ett av de få ord han kan på italienska.

"Bor din flickvän här?"

"Nej, bara en flicka."

Marcello skrattar högt och dunkar till ratten med handflatan. Jonas tar fram sin telefon. Han tycker inte alls att kommentaren är rolig. Enligt Google Maps kommer de snart till en större gata som leder dem via en smal remsa av Slovenien och vidare in i Kroatien. Bara lastbilen håller så långt, den väsnas oroväckande.

"Jag ska till Zagreb", säger Marcello. "Men du kan hoppa av vid kusten om du hellre vill det."

"Zagreb blir bra", svarar Jonas. Han skulle inte ens kunna peka ut staden på en karta, det enda han vet om Zagreb är att det är Kroaties huvudstad. Kusten, däremot, vet han exakt var den ligger. Han kan föreställa sig hur det ser ut där också. Kristallklara vågor som slår emot stenar och vågbrytare utanför en mindre stad. En strandpromenad, restauranger, hotell och ett centrum med ett eller flera torg. Därför är det ett större äventyr att åka till Zagreb.

Då de passerat gränsen till Kroatien stannar de på en bensinstation för att tanka och äta. Jonas betalar för maten som tack för skjutsen och tar ut Kroatiska Kuna från bankomaten. Marcello köper ett paket cigaretter och en flaska rom i disken och skruvar av korken så fort de sätter sig i bilen.

”Skål för Kroatien”, säger han och tar en djup klunk innan han räcker Jonas flaskan.

”Nej tack”, säger Jonas.

”Gillar du inte sprit?”

”Nej”, ljuger Jonas. Han gillar sprit men vill inte dricka ur samma flaska som Marcello. ”Och jag hoppas att du håller dig nykter medan du kör.”

”Oroa dig inte, Jew-nas”, säger Marcello och startar bilen.

Senare, då solen sänker sig mot horisonten, är flaskan halvtom och bilen dansar ännu mer.

Kroatien. Ett alldeles nytt land för Jonas.

Ljusen från städerna sträcker ut sig som en stjärnhimmel i det alltmer bergiga och mörka landskapet. Marcello har svängt av på en mindre väg som tar dem genom små städer och byar. Gamla kyrkor, bostadsområden och stenbroar glider förbi. Sen kör de in i en skog och det blir mörkt.

Plötsligt blir det pinsamt med tystnaden.

Bilen skramlar, motorn brummar och radion spelar discomusik. Jonas kan ana att Marcello sneglar på honom. Det känns som om han vill säga nånting. Marcello tar romflaskan och dricker två djupa klunkar ur den. Han grimaserar och räcker över flaskan till Jonas.

”Nej tack”, säger Jonas och Marcello lägger tillbaka flaskan.

”Så ... berätta om flickan i Italien.” Marcello sluddrar lite på talet.

”Vad vill du veta?”

”Fick du nåt?” Marcello formar vänsterhandens tumme och pekfinger till en cirkel och för in högerhandens pekfinger genom den. Av och an. Han visar sina gula tänder i ett flin.

”Vad är det för en fråga?”

”Du fick säkert mycket. En vacker pojke som du.”

Jonas suckar och ser ut på vägen.

”Du är en vacker pojke, Jew-nas”, säger Marcello.

Jonas vill helst be Marcello stanna bilen och gå sin väg. Men skogen är svart och han vet inte var närmaste stad finns.

”Svara på min fråga!” säger Marcello.

”Nej.”

”Du är jävligt oartig!” ryter Marcello och bilen gungar till. Den kör längs mittlinjen av vägen några sekunder innan Marcello styr tillbaka den på rätt sida. ”Här låter jag dig åka med mig och så sitter du tyst och pratar inte med mig ens! Mitt sällskap duger inte! Min sprit duger inte! Och då jag ställer en fråga ...”

En hög smäll avbryter honom och motorn tystnar tvärt.

”Merda!” ropar Marcello och styr in bilen till vägkanten. Jonas känner en bränd lukt och hjärtat bultar hårt i hans bröst. Marcello kliver ur bilen och öppnar motorhuven. Jonas hör honom svära för sig själv på italienska.

Jonas sitter kvar och försöker andas lugnt. Bilen höll inte! Det är mörkt och han vet inte var han är. Då pulsen har lugnat sig stiger han ut i den svala nattluften. Det doftar skog och asfalt.

”Hur illa är det?” frågar han.

Marcello rätar på ryggen och slår ut med händerna. ”Illa”, svarar han. ”Jag kan inte reparera den.” Han drar handen över huvudet och de smutsiga fingrarna ritar ett svart streck på hans flint. Han står och vinglar och stirrar tomt framför sig. ”Merda”, säger han igen. Sen ser han på Jonas. Ögonen lyser av fylla.

”Jag måste ringa en bärgare”, säger Marcello. ”Men det kan dröja länge innan de kommer så här dags. Kanske inte förrän imorgon.”

”Vad ska vi göra?” frågar Jonas och skäms över hur ynklig han låter.

”Vi gör det bästa av situationen. Jag har filter i bilen.”

”Ska vi sova här?”

”Har du något bättre förslag?” frågar Marcello. Han går förbi Jonas och öppnar bildörren. ”Slappna av, Jew-nas!” ropar han. ”Vi är två stycken så vi behöver inte frysa.”

Han kommer tillbaka med två filter under armen. ”Jew-nas!”, säger han och flinar. ”Vackra Jew-nas, det är inte så farligt!”

Marcello lägger en tung hand på Jonas axel. En av sina oljiga, svarta händer. Hans andedräkt stinker av sprit och han står alldeles för nära. ”Vi kan ha mycket roligt tillsammans bara du slappnar av lite.”

Jonas stirrar på Marcello och sen längs vägen som försvinner in i mörkret.

”Dra åt helvete!” säger han och skuffar Marcello hårt ifrån sig.

Italianaren tar några vacklande steg bakåt och är nära att falla. Jonas går runt bilen och tar sin väska från flaket. Sen går han sin väg med snabba steg. Vidare längs den kolsvarta gatan.

”Du klarar dig inte ensam”, ropar Marcello efter honom. ”Du vet inte var du är!”

Jonas puls är snabb och adrenalinet får honom att skaka.

”Jew-nas!” Ett sista rop. Jonas kastar en blick bakåt och ser Marcello som en svart silhuett framför de bländande strålkastarna. Sen fortsätter han och ser sig inte om mer. Mörkret omfamnar honom som en filt.

Efter några hundra meter lugnar han sig och saktar på stegen. Skogen är tät och en uggle hoar bland träden. Det är mörkt och kyligt.

Marcello har rätt. Han har ingen aning var han är.

Jonas stannar.

”Vad ska jag göra nu?” säger han högt för sig själv. Inga bilar syns till och närmaste stad kanske ligger hundra kilometer bort. Det kurrar i magen och Jonas är trött.

”Lifta aldrig med främlingar”, viskar han. Hans mammas ord. Vem ska jag annars lifta med, svarade Jonas den gången men mamma tyckte inte det var roligt.

”Vad fan ska jag göra nu?”

Antingen gå tillbaka till bilen och Marcello. Eller fortsätta och kanske bli tvungen att sova utomhus. Ugglan hoar igen och någonting prasslar bland träden. Jonas ryser, det är ingen lockande tanke att sova i skogen. Men han kan inte gå tillbaka, han känner sig säkrare under bar himmel än tillsammans med den mannen. Jonas tar ett djupt andetag och fortsätter gå.

”Lova mig att du inte liftar, Jonas”, viskar han. ”Jag lovar, mamma. Jag ska aldrig göra något så dumt. Vilken jävla idiot jag är.”

Ljudet av tygskor mot asfalt. Nattdjurens prassel i skogen. Vid varje ljud föreställer sig Jonas någon hemsk varelse komma ut ur skuggorna. Flickan från The Ring eller jägarna från Deliverance. Det kan inte hjälpas, men Jonas är mörkrädd för första gången sen barndomen.

”Det här är Europa”, viskar han. ”Det är inte farligt. Det finns inga amerikanska jägare eller japanska spöken här. Det största hotet är ett medelålders fyllo i en lastbil, och Marcello är på tryggt avstånd nu.”

Men han är rädd. Han känner sig blottad där han går och vill helst bara gömma sig.

En gestalt lösgör sig ur mörkret framför honom. Någonting som rör på sig, någonting vitt. En urgammal kvinna kommer gående mitt på vägen. En trasig klänning hänger i slamsor över hennes magra kropp. Hakan hänger slappt mot bröstet, vassa tänder lyser i ett vidöppet gap. Ögonen saknar pupiller, de är två svällande, vita glober i den sköra huden.

*"Vi är framme, det här är min by.
Välkommen till Zid."*

Backpackern Jonas vaknar upp i en avlägsen by i de Kroatiska bergen. Det visar sig vara en märklig plats där inga lagar gäller, ett självförsörjande autonomt samhälle, som har frigjort och isolerat sig från landet det tidigare var en del av. Här träffar han resenärerna Bram, en våldsbenägen och oberäknelig parkour-löpare, och Anna, en troende katolik som bär på en enorm skuld. Tillsammans upplever de några dagar av festande, äventyr och sex i vad som vid första anblick ser ut som en utopi. Men då platsens mysterier vecklar ut sig allt mer börjar de ana att Zid bär på en mörkare hemlighet än vad som syns utanpå. För sent upptäcker de att de blivit in-dragna i ett dödligt skådespel, där de själva står för underhållningen.

Backlunds debut kan beskrivas som en *Hostel* möter *Battle Royale*. Det är en brutalt spännande berättelse om girighet och människors olika värde. Går det att sälja en annan människas liv? Vilka är i så fall de som kan offras, och vem är det som köper?

ISBN 9789528095989

9 789528 095989